

Czesław Strzyżewski, Mateusz Łastowiecki, Włodzimierz Błaszczyk

Moraczewo, gm. Łubowo, woj.
poznańskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 11, 183-184

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

kościół, gdzie odkryto elementy późnoromańskiej i gotyckiej przebudowy tej partii obiektu.

Badania będą kontynuowane.

MORACZEWO, gm. Lubowo
woj. poznańskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadzili mgr Czesław Strzyżewski i mgr Mateusz Łastowiecki pod kierunkiem dr. Włodzimierza Błaszczyka. Finansował WKZ w Poznaniu. Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesno-średniowieczne.

Znane z literatury grodzisko w Moraczewie jest położone około 2,5 km na zachód od jeziora Lednickiego, a około 0,6 km na północny - zachód od szosy prowadzącej z Pobiedzisk do Gniezna. Znajduje się na północnym skraju polodowcowego wyniesienia wyróżniającego się w równinnym krajobrazie.

Podjęte badania w 1977 r. są integralnie związane z realizacją Szlaku Piastowskiego, a obiekt zostanie udostępniony społeczeństwu dla celów turystycznych po zakończeniu prac terenowych.

Omawiany obiekt należy do typu grodzisk pierścieniowatych /dwuczłonowych ?/ i posiada kształt owalny. Obecnie grodzisko posiada wymiary: 120 /NO - SW/ x 103 m /zewnętrzne/ i około 73 x 42 m /wewnętrzne/. W części południowo-zachodniej obiektu /człon 1/ wysokość wałów wynosi obecnie około 7,5 m /licząc od zewnątrz/ i około 4 m /licząc od wewnątrz/. Wały w części północno-wschodniej grodziska /człon 2/ uległy silnej niwelacji i posiadają obecnie wysokość 3-5 m.

W 1977 r. pracami badawczymi objęto 15 wykopów o łącznej powierzchni 375 m², mieszczących się przy głównej osi grodziska na długości 75 m poczynając od wewnętrznej podstawy wału członu 1 po szczyt wału członu 2. Wykopy zostały pogłębione przeciętnie do 0,5 - 2 m, nie dochodząc jednak w nich do poziomu calca.

W wykopach odsłonięto fragmenty kilku pasm bruków kamiennych szerokości około 1 m, jak również - w ich pobliżu - paleniska oraz jamy zawierające ułamki naczyń glinianych górą i całkowicie obtaczanych oraz dużą ilość fragmentów kości zwierzęcych.

Wyróżniono 6 warstw, z których I i II powstały w wyniku procesu niwelacji terenu oraz współczesnej orki. Znalaziono w nich fragmenty naczyń wczesnośredniowiecznych, średniowiecznych oraz nowożytnych, ułamki kości zwierzęcych i fragmenty nieokreślonych przedmiotów żelaznych. W warstwach III, IV, V i Va wystąpiły duże ilości fragmentów ornamentowanych naczyń

glinianych datowanych głównie na X w., ułamki kości zwierzęcych, nieokreślone przedmioty żelazne i ornamentowany płaski przęślik kamienny.

Między członem 1 i 2 odsłonięto warstwę żwiru wraz z konstrukcją dużych kamieni, które można łączyć prawdopodobnie z podstawą wału poprzecznego, oddzielającego oba człony. Jednocześnie stwierdzono, że strop warstwy kulturowej na majdanie członu 1 występuje około 3,5 - 4 m wyżej od poziomu stropu warstwy kulturowej na majdanie członu 2.

Materiał źródłowy znajduje się w Muzeum Archeologicznym w Poznaniu.

Prace będą kontynuowane.

MYSLIBÓRZ
woj. górzowskie

Mysliborskie Towarzystwo
Kulturalne

Badania prowadził agr. Bogusław Bojanowski. Finansowało Mysliborskie Towarzystwo Kulturalne. Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne /VIII-X/?/ oraz ślady osadnictwa z okresu halstackiego-lateńskiego /?/.

Grodzisko o powierzchni około 4000 m² położone jest na półwyspie wschodniego brzegu jeziora Mysliborskiego. Było ono częściowo badane w czasie II wojny światowej i w latach pięćdziesiątych XX wieku.

Badaniami objęto obszar o powierzchni 75 m², w zachodniej części grodziska, gdzie założono dwa wykopy prostokątne do biegu wału. Starano się uchwycić część majdanu, całą partię przywałową oraz przeciąć wał.

Mięszość warstwy osadniczej w partii przywałowej wynosiła 150 cm. Odsłonięte nawarstwienia wału wynoszą około 210 cm. W partii przywałowej, w warstwie o barwie brunatnoczarnej odkryto pozostałości pieca kopulastego wzniesionego poza zabudowaniami/?/. Prawdopodobnie służył do użytku w gospodarstwie domowym. Warstwa zawierała kości zwierzęce, ptasie, rybie kręgi, ości i łuski. Znalezione - groby strzał, młoteczek, ciociło, fragment krzesiwa z kłanrą, pierścionek brązowy srebrzony. Na szczególną uwagę zasługuje odkryta w stropie warstwy osadniczej jednostronnie bita moneta srebrna - brakteat.

W odsłoniętych nawarstwieniach wału drewniano-ziemnego, kilkakrotnie spalonego i odbudowywanego, zdecydowanie dominuje ceramika wczesnośredniowieczna, przęśliki i kości zwierzęce. W tej części grodziska wystąpiła ceramika, prawdopodobnie halstańska lub lateńska, która pochodziła z oczyszczania i wyrównywania majdanu grodu i została użyta wraz z ziemią do budowy wałów.